

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Laetitiae Perfectae Artificium In Conscientiae Recta Efformatione
inuentum, & per Adventuales Conciones expositum ac demonstratum

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1667

Remedium sextum. Non sit nimiùm sollicitus de salute; nec nimiam
adhibeat vitandis peccatis venialibus curam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11367

ne, si audiantur, deinceps destituros, sanctè pollicentibus. Istud enim ebriosorum hominum iuramentum vino si inscribitur; sanè scrupulosorum pollicitatio, fumos redolet. Vtraque fluida; fumorum verò magis euanida est materia.

Neque verò hæc à me dicta sunt, vt Confessariis præcepta dem; 39. eùm eos esse sciam, qui harum rerum longè sint expertissimi; sed vt scrupulosi intelligant, è re suâ esse nonnumquam, si præter expectationem fortassis excipiantur durius. Sciant enim non sine grauissimorum auctorum consilio, eam à Confessariis agendi rationem iniri; quòd non alia æquè præsens medicina suppetat, 40. importunissimæ huic ægritudini quâ occurrant. Quando autem, & quo applicanda sit modo, id verò eorum prudentiæ est relinquendum.

R E M E D I V I M V I.

Non sit nimium sollicitus de salute, nec nimiam adhibeat peccatis venialibus fugiendis curam.

Non nimium de salute consequenda sit sollicitudo. **I**Am verò, eùm istud etiam certum sit, scrupulos plerumque è metu salutis æternæ consequendæ enasci, sextum curandis scrupulis remedium, anxio huic timori adhibendum est, seduloque curandum vt nimia illi sollicitudini non modicum temperamentum afferatur. Quod vt facias, illud tibi sit persuasissimum, nimiam te peccatorum venialium euitandorum curâ distineri, longeque majori quàm Deus à te exigit. Hæres hîc satis scio quâsi mente attonitus. Et quid hocce demùm rei est inquis? an ergo nimia potest esse salutis cura? an nimium perpurgandæ animæ studium? an nimia cælum tenendi sollicitudo? Possunt sanè hæc omnia esse nimia. Neque enim quisquam mihi negauerit, viatorem & de viâ nimis auxilium esse posse, & de consequendo quem petit termino nimis sollicitum, maioremque adhibere posse diligentiam, quàm quæ exigitur. Si enim dum commode incedendo ad optatam metam datur peruenire, summo sese conamine in pedes conjiciat, cursumque ita acceleret, vt spiritu demùm intercepto anhelus concidat; nec iter inceptum posthac aut lubeat emertiri, aut si lubeat, præ virium tamen imbecillitate non possit nisi summo

summo cum incommodo, is profecto nimium in re bonâ conser-
quendâ studium adhibuisse merito censebitur. Neque minus ni-
mii studii nimixque sollicitudinis in cælesti patriâ obtinendâ
impensæ reus est, qui ita in viam incumbit, vt vires animæ præ-
pediat, præ lassitudine langueat, & victum tædio dimittat caput.
Hoc enim uerò tandem præstant scrupuli: studium excitant quos
exederis; sollicitudinem afferunt, quâ consumeris; plurima
virtutum exercitia præpediunt; vires infringunt; tædium viæ
afferunt; sic vt animis profus abiectis, ab itinere feliciter insti-
tuto tandem abstineas. An non hæc nimia dicenda est cura?

41. Rursus, an tantam fugiendis peccatis venialibus curam à Deo
exigi arbitraris, quàm tute tibi temerè fingis, & planè præter
rem? Quasi verò ea mens sit Dei, vt singularum quæ fortè oc-
currunt cogitationum apices persequaris, iis insidieris, eos
voluas reuoluas, excutias an fortè peccatum quid sit? deinde
vt singula quæ proferenda sunt verba pponderes & appendas; &
ne pedem quidem manumue moveas, imò nec oculum detor-
queas, nisi præmeditatò actionibus omnibus pondus dederis,
certamque quousque extendendæ sint mensuram? Denique, vt
paucis dicam omnia, an ea Dei mens est, vt euitandis eluen-
disque peccatis etiam minimis, quæque aciem prudentis viri
fugiant; totos impendas non tantum dies, sed & cerebrum
lædas tam immaniter, vt rebus quæ tibi incumbunt ex mu-
nere non attendas, eaque agas quæ viro sapienti risum mo-
ueant, imò & quæ perculsi aut maleferiati capitis aperta sint
indicia?

Neque ni-
miam in
peccatis ve-
nialibus
vitandis
curam ad-
hibeat.

42. Minimè gentium; non tale studium vitandis maculis exqui-
rit Deus. Imprudens omnino, & præter modum omnem &
rationem est eiusmodi sollicitudo, vtpotè quæ humanas vires
ingeniique nostri exilitatem longè superet. Deus autem nihil
imperat quod prudentiæ aduersetur, aut quod rectè agentem
obruat & penitus terræ affligat. *Fugum enim meum suauis est,* in-
quit, *& onus meum leue.* Non igitur à Deo impositum est quod
sibi scrupulosi fingunt onus, quodque reipsâ ostendunt esse
profus intolerabile. Curam salutis exigit, sed prudentem &
moderatam, moralem passim vocant; & benè: vtpotè quæ ta-
lis sit, quàm moris sit à prudentibus vitis agendis rebus adhiberi.
Non igitur dissolutus sit animus; sed ne ad minutias etiam ni-

Sed mora-
lem, qualè
prudentes
solent.

Matt. 11.
v. 30.

miūm contrahatur. *Viam mandatorum Dei curabat David; sed cum dilatastis inquit cor meum.* Neque speciei aut formæ suæ curam omnem abjecisse dicenda est virgo, quæ non totos dies inhæret speculo, vt minimos in vultu detegat naus, vt diffluentem in conspectu cruentum minimum subigat, & inordinatum, prope distortum & castigatum, redigat. Non est hæc formæ cura, sed vana & ridicula superstitio.

REMEDIVM VII.

Peculiariter contra scrupulos, tamquam contra Diaboli tentationem, Deum oret.

Ora scrupulosus enixè vt ab hincetatione Diaboli possit liberari.

DEnique cum tua sit Dæmonis vafrities, vt semper penè sese scrupulis interferat, eos aut moueat ipse, aut motos immensum augeat, falsisque rationibus quasi pigmentis adtuleret, vt aliquam saltem boni præterant similitudinem, istud tandem postremum est remedium, vt scrupulosus sincero animo ad Deum per orationem confugiat, eiusque contra Dæmonis insultus, auxilium seridè imploret. Præsentissima hæc est medicina, scrupulosus tamen raro vsitata, quod sibi à Diabolo hæc esse terri culamenta, vix aut ne vix quidem persuadeant. Hæc tamen arte ad superandam importunissimi hostis vafritiem vsus est David. Deficiebat animis tantus vir; *Contristatus sum, inquit, in exercitatione mea, & conturbatus sum à voce inimici.* Quid deinde? *Ecce elongaui fugiens, & mansi in solitudine,* precibus nimirum intentus & Deo. Vt quid? *Expectabam eum qui saluam me fecit à pusillanimitate spiritus, & tempestate.* Hæc igitur viâ insiste. Detarigari tibi mentem scrupulorum aculeis dum persentis, precibus insistendum est, alia agere dum non potes. Et primò quidem imbecillitatem tuam supplex agnosce, fatere quod res est, non esse Dæmonem hostem eum, qui viribus tuis sine Diuino auxilio exæquetur, neque parem te esse qui assaultus tam efferos vafrosque excipias. Hac sanè animi demissione fauorem tibi caelestem demereberis, viamque tibi sternes, quæ consilia tibi à Confessario applicanda promptus

Fatentur imbecillitatem suam.

Psal 54. v. 3. v. 8. v. 9.